

EUGEN SITEANU

**PREJUDECATĂ ȘI
RĂZBUNARE**

**Editura
Academiei Oamenilor de Știință
din România**

București, 2022

Editor: Mihai CĂRUȚAȘU
Coperta: Mihai CĂRUȚAȘU
Redactor: Marian Cătălin CRISTEA
Tehnoredactor: Marian Cătălin
CRISTEA
Corectura: Mihai CĂRUȚAȘU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României

SITEANU, EUGEN

Prejudecată și răzbunare/Eugen

Siteanu

București: Editura

ISBN:

Pentru copiii și nepoții mei:
lumina vieții mele.

Acțiunea romanului de față reprezintă rezultatul purei imaginații a autorului, iar personajele sunt, de asemenea, fictive/imaginare. Așadar, orice asemănare cu persoane – vii sau decedate – este pur și simplu întâmplătoare și neintenționată de autor. În consecință, orice asemănare cu realitatea fiind absolut întâmplătoare nu-l obligă nici juridic și nici altfel pe autor. Totodată, autorul și-a luat libertatea de a plasa acțiunea romanului în România, în mod deosebit în Bucureștiul vremurilor apuse ale socialismului falimentar. Dacă există referiri la unele instituții actuale sau dispărute, aceasta nu are deloc legătură cu intențiile autorului. În plus, orice asemănare cu activitatea ori situația unor persoane, decedate sau încă în viață, nu e deloc intenționată.

Motto:
La cel ce în carcere plânge amar
 Și blestemă cerul și soarta,
La neagra-i durere îi pune hotar,
 Făcând să-i apară în negru talar
 A lumii paranimfă - moartea.*

PREJUDECATĂ ȘI RĂZBUNARE

PROLOG

Mâinile lui erau pline de sânge și încerca să le spele cu apă și mult săpun în cada mânăjită de produsele recente sale crime. Dar el nu o considera o crimă ci o artă, care transmitea în limbajul său un mesaj satanic, perfid, crud și pervers. Perversitatea lui provenea de la devierea de la normal a funcțiunii instinctuale care se manifestă sub forma perversiunii sexuale. Încerca în zadar să îndepărteze orice urmă roșie, dar nu reușea să curețe culoarea de sub unghii. De fapt îi plăcea

* MIHAI EMINESCU: Speranța.

să vadă acel roșu aprins care-i aducea aminte de blonda care-l implorase cu ochii ei albaștri dilatați de spaimă să n-o omoare. Însă pe el îl excita orice suferință pe care o provoca victimelor sale și mai ales culoarea sângelui îl aducea într-o stare de extaz, în care pierdea orice contact cu realitatea, precum și controlul asupra propriei persoane. Astăzi era fericit la vederea prosoapelor pline de sângele ei căci știa, ba era chiar convins că el e o ființă superioară, iar femeia aceea nu merita să fie comparată cu statutul lui de semizeu. Trebuia să fie sclava lui, iar el să aibă dreptul să facă tot ce poftea cu ea. Era foarte mulțumit de fapta lui, era încântat, ba chiar în culmea fericirii. Ce-și putea dori mai mult? Își aduse aminte cu satisfacție momentul în care a înșfăcat-o de păr și i-a rupt hainele de pe ea. Se simțea puternic și un adevărat stăpân care deține arta posesiei femeilor. Nu putea să fie satisfăcut sexual decât după ce le lua viața. În el existau două personaje: unul irațional, însetat de sânge și poftă sexuale sadice și celălalt complet diferit de primul și care simțea

nevoia să socializeze și să fie respectat de lume, să aibă prieteni și să se distreze. De fapt nici el nu știa prea bine când și cum să se comporte, dar îl ajuta mult educația primită în familie și în școală, numai că el „era un fel de două feluri”. Știa el ce însemna asta și se ferea ca alții să-și dea seama de acel adevăr. Era bucuros că nimeni nu știa de crima sa, că el era mai deștept decât restul lumii. În plus era mândru că nimeni nu știa ce avea el de gând să mai facă. Considera că oamenii legii erau proști și niciodată nu-l vor prinde și aresta. Îi venea să râdă în hohote la acest gând care-l înălța pe el deasupra tuturor. Nu avea egal în lume. Se credea un om genial, un supraom¹, își zicea sieși. Era un maestru al artei și preciziei tranșării, își zise el uitându-se mulțumit la cele patru pachete de jos în care era corpul victimei. Operația de tranșare a durat două ore și a executat-o cu plăcere.

¹ supraom, în concepția sa, însemna un om superior față de toți oamenii și, în plus de definiția lui Nietzsche, însemna acel om care poate realiza fapte care sunt mai presus de puterile umane.

Avea și patru sacoșe mari în care băgase pachetele. Se gândi să facă patru transporturi în cele patru puncte cardinale. La nord era Lacul Herăstrău, așa că se îmbracă, apucă prima sacoșă, părăsi locuința și o apucă pe strada Turda, pe bulevardul Miciurin, pe lângă Arcul de Triumf și intră bucuros în parcul Herăstrău. După ce merse agale vreo 50 de metri intră într-un grup de boscheți uitându-se cu atenție în toate părțile pentru a nu avea vreun martor nedorit. Fiind sigur că nimeni nu l-a observat, lăsa sacoșa într-un boschet, mai zăbovi câteva secunde acolo și apoi ieși din boschet încheindu-se la șliț de parcă tocmai micționase. Asta pentru orice eventualitate. Al doilea pachet îl duse spre sud în cea de-a doua sacoșă. Traversă Podul Grant privind distrat liniile de cale ferată pe care treceau două trenuri: unul intra în Gara de Nord, iar celălalt tocmai părăsise gara și mergea leneș spre vest. Coborî de pe pod pe lângă Teatrul Giulești, traversă și intră în cârciuma de vis-a-vis. Lăsa sacoșa grea la toaletă, chiar după ușă. Nici de data

aceasta nu fusese văzut de nici o persoană - toaleta era pustie. Cel de-al treilea transport îl făcu cu autoturismul său. Trecu pe lângă micul și cochetul părculeț „Regina Maria”, se îndreptă spre Calea Griviței, viră la stânga, trecu pe lângă Gara de Nord și continuă să ruleze pe Griviței până intră pe strada Popa Tatu, apoi ajunse la bulevardul Gheorghe Gheorghiu-Dej o coti la stânga și merse drept înainte, intră pe bulevardul Republicii, iar la intersecția cu Calea Moșilor se îndreptă spre nord-est și opri la intersecția cu strada Mihai Eminescu unde coborî cu sacoșa în mână și se plimbă ca un om parcă lipsit de griji pe trotuar până în dreptul unui gang pustiu în care lăsă sacoșa. După aceasta mai avea de transportat ultima sacoșă. Evident spre vest. De data aceasta „per pedes apostolorum”. Cu sacoșa în mână trecu din nou pe Podul Grant, dar de data aceasta merse agale pe Calea Giulești, trecu pe lângă Teatrul Giulești și se îndreptă încetișor spre vest, pe Calea Crângași și lăsă sacoșa pe un maidan pustiu. Era extaziat de frumusețea

armoniei universale în care i se părea că se integra perfect. Acțiunile sale malefice i se păreau armonioase. Oare de ce? Erau înscrise în ADN-ul său ori izvorau dintr-o boală psihică? Trebuia oare să meargă la spitalul de boli mintale? O să se gândească la asta mai târziu. Acum ar fi mai bine să găsească un alibi. În urmă cu o săptămână cunoscuse o fată de 17 ani – așa îi spusese ea. „Astea nu spun niciodată adevărul”, își zise el. Oricum nu conta dacă avea 17 sau 18 ani, principalul era că o putea folosi drept paravan. Ideea aceasta o salvă pe biata fată de cuțitele sale bine ascuțite pentru că dacă n-ar fi avut nevoie de ea precis ar fi fost următoarea sa victimă. Cu siguranță că n-ar fi durat mai mult de o săptămână și ar fi fost și ea tranșată și pusă în patru colete, că se pricepea mai bine ca oricine la această meserie satanică. Fata era frumoasă, avea 1,65 metri și 55 de kilograme, un păr castaniu buclat și ochi albaștri, un ten alb curat și buzele senzuale. Îl invitase în locuința ei și după o noapte de amor nebun, dimineața, în timp ce-și savurau cafeaua în bucătărie îi

spusese: „ Ce-ai zice dacă te-ai muta la mine? Aș fi fericită dacă ai fi de acord. Mă iubești?” După ce îi răspunsese că e îndrăgostit de ea fata continuă: „Păi atunci rămâne hotărât. Avem suficient loc aici și în fiecare dimineață îți vei bea cafeaua cu mine!” El îi răspunsese că trebuie să plece la Ploiești pentru trei zile, dar când se va întoarce va veni la ea și va rămâne cât va dori ea. Trebuia să o caute neapărat și să se mute la ea și atunci de câte ori avea nevoie de un alibi, ea nu l-ar refuza. Știa cum să o facă să spună la interogatoriu că au fost împreună în orele în care el va comite altă crimă. Casa ei era lângă Spitalul 9. O porni în direcția aceea și când ajunse în fața ușii albe acționă cu degetul arătător soneria. Nu-i răspunse nimeni și se îndreptă spre barul din colț. Intră pe ușă, se așeză la o masă liberă și comandă o cafea. După o jumătate de oră plăti, ieși din atmosfera plină de fum înecăcioși și se puse în mișcare spre aceeași ușă albă. De data aceasta avu noroc. Îi deschise ea cu ochi scânteietori și zâmbet îngeresc.

CAPITOLUL 1

La restaurantul de vis-á -vis de vechiul cinematograf „Capitol” au intrat doi tâlhari împreună cu soțiile lor. S-au îmbătat și Nelu Voinea a scos pistolul și l-a împușcat pe Daniel Constantinescu. Maiorul Hărmăneanu, fiind anunțat telefonic, s-a urcat în autoturism și în 15 minute a ajuns la locul crimei unde a găsit cele două soții. Nelu a fugit, iar echipa de poliție i-a luat urma cu ajutorul unui câine polițist. Maiorul Hărmăneanu a plecat și el în urmărire. După zece minute echipa îl ajunge din urmă pe fugar, dar acesta, având pistolul la el trage în polițiști și îi ține la distanță. Voinea fuge prin câteva curți sărind cu ușurință gardurile hăituit de milițieni, La un moment dat, începe să plouă și tâlharul se urcă pe o casă, apoi dispare în peisaj, la adăpostul întunericului. Câinele polițist nu l-a mai putut urmări, pierzându-i urma din cauza ploii.

Hărmăneanu se întoarce pentru a vorbi cu cele două soții care au fost martore la crima din restaurant.

— Din ce cauză s-au certat?

— Nelu i-a cerut partea lui, care era de un kilogram de bijuterii, de la spargerea pe care au dat-o în strada Gavroș.

— Și Constantinescu ce a zis?

— Nu a vrut să i-o dea și atunci Nelu a scos revolverul și l-a împușcat în cap.

Maiorul Hărmăneanu îl cunoștea bine pe Nelu Voinea, îi cunoștea prietenii și ascunzătorile așa că au luat-o iar prin ploaie, din casă în casă, să vorbească cu toate cunoștințele lui Nelu. Dar tâlharul nu stătea mult timp sau suficient timp într-un loc ca să fie prins. La un moment dat o iscoadă îi spune lui Hărmăneanu că ucigașul este la restaurantul „Doi Cocoși”. Totuși, deși maiorul s-a grăbit să-l prindă, până a ajuns el criminalul a ieșit prin spate și nu i-a mai dat de urmă. Unul dintre polițiști reușește să ajungă la o distanță de 25 de metri de criminal, dar acesta deschide focul și-l rănește destul de grav în picior, apoi fuge. Fiind anunțat,

Hărmăneanu își pune în acțiune alte iscoade și pe când se întâlnea cu una dintre ele într-o cârciumă simte în ceafă apăsarea țevii pistolului lui Voinea:

— Știi cine sunt eu?

— Da. Voinea.

— Ei bine, recunoști că pot să te împușc?

— Da.

— Totuși, nu te împușc, dar nu mă mai urmări. Acum scoate încet pistolul și aruncă-l jos. Dacă te apleci după el te împușc.

După care criminalul s-a făcut nevăzut.

După un timp Hărmăneanu primește un telefon că într-o casă izolată din cartierul Străulești se ascunde criminalul. Hărmăneanu ia o echipă de trei milițieni foarte buni trăgători cu arma și se deplasează la casa informatorului. Acesta le arată în câmp, la 100 de metri depărtare, casa în care se ascundea Voinea. Au înconjurat casa, l-au somat să se predea însă Voinea nu a ridicat mâinile decât după ce a rămas fără muniție.

Maiorul Adrian Hărmăneanu avea guturai. Urmărise prin ploaie și vânt, două zile și două nopți, un criminal care era suspectat de un jaf armat soldat cu un mort și doi răniți. Îl arestase abia în a doua noapte și era obosit și răcit.

Cu soția sa se certase pentru a treia oară din cauză că telefonul suna nu numai ziua, ci și noaptea, iar el pleca subit de acasă și se întorcea noaptea și deseori dis de dimineață. De curând îl anunțase că va divorța, iar acum, colac peste pupăză, au apărut niște pachete cu bucăți mari dintr-un cadavru neidentificat. Volens-nolens² încercă să se concentreze asupra noii crime. Nu era un caz obișnuit, ci unul dintre acelea complicate, complexe care impunea mult profesionalism și multă perseverență și muncă în echipă. Era nevoie, mai ales, de o inteligență ieșită din comun și de o metodă care să dea rezultate. El nu era adeptul metodelor bazate pe tortură, ci pe probe și pe inteligență și profesionalism³. Știa că, de regulă, vor apărea noi indicii care vor

² Expresie preluată din limba latină - vrând-nevrând.

³ Deși tortura nu exclude inteligența și profesionalismul.

înclina investigația într-o parte sau alta, iar el trebuia să descopere patternul⁴. Pe urmă mai era necesară depistarea dovezilor și încheierea dosarului care să nu fie refuzat de judecător, ci să reziste la tribunal. Dar până atunci era muncă multă, epuizantă și era nevoie mai ales de artă, arta de a realiza un tablou complet al personajelor și circumstanțelor crimei. Era, oare, în stare de așa ceva? Da, dacă va reuși să descopere mobilul crimei. Îl trezi brusc, din gândurile sale profunde, zbârnâitul strident al telefonului:

— Alo, da!

— Adriane, am nevoie urgentă de tine. Sunt la birou. În cât timp vii?

— Un sfert de oră e bine?

— Da. Te aștept.

În două minute reuși să iasă pe ușă. Se îndreptă spre mașina sa, deschise portiera și își aruncă servieta pe bancheta din spate. Porni motorul și demară rapid ca-n filmele polițiste. După 12 minute ciocăni la ușa colonelului de poliție Gică Nica și auzi glasul de bas al acestuia:

⁴ Termen preluat din limba engleză, folosit foarte frecvent în limba română cu înțelesul de „tipar”.

— Intră! Ia loc. Eu tocmai pregăteam cafelele, mai zise el în timp ce umplea cele două cești de pe birou dintr-un ibric din care ieșeau aburi și o aromă plăcută de cafea extra.

În timp ce Hărmăneanu se așeza pe scaun, șeful său continuă:

— Ai auzit de pachetele în care se găseau bucăți dintr-un corp uman tranșat de un măcelar?

— Da, răspunse respectuos interlocutorul său, fără a cere amănunte. Știa că acestuia nu-i place să fie întrerupt.

— În total sunt patru pachete. S-a reconstituit cadavrul. Este vorba de o femeie foarte tânără. Ții minte că unchiul și mătușa unei fete dispărute mai demult timp au reclamat cazul dispariției nepoatei lor care venise de la Brașov la București?

— Da, mi-aduc bine aminte de ea. Venise să dea examen la facultate.

— Așa este. Știi că ne-au trimis și o fotografie. S-a identificat fata pe baza acestei fotografii. Se numește Anca Bănățeanu și avea doar 21 de ani. Adică era doar un copil nevinovat. Trebuie

neapărat să găsim bestia care a măcelărit-o.

În gura colonelului de poliție această afirmație suna ca un ordin. După o mică pauză, în care fiecare a ridicat ceașca și a sorbit câte o gură de cafea aromată, șeful mai făcu o precizare importantă:

— Generalul Luțescu, șeful Poliției, a ordonat formarea urgentă a două echipe de anchetare a cazului. Echipa numărul 1 este alcătuită din doi directori din Inspectoratul General – și 12 polițiști din București; echipa a doua este în subordinea mea și din ea faci parte tu și încă 11 oameni pe care mi-i vei propune mie mâine, la ce oră vrei?

— La ora 12:00.

— De acord. Și încă ceva: să telefonezi la fiecare circă de poliție și să le spui să ne informeze imediat despre fiecare caz de dispariție de femei. Dacă vom cunoaște fiecare reclamație de dispariție poate aflăm ceva despre criminalul pe care-l căutăm.

— Am înțeles, tovarășe colonel.

Ca la comandă, cei doi prieteni duseră ceștile la gură și sorbiră cu multă plăcere

din licoarea aceea minunată cu un zâmbet larg de mulțumire.

Faptul că șeful său îl chema întotdeauna pe el când era vorba de un caz special era dovada că îl considera prieten, ceea ce îl umplea de bucurie, dar totodată și de o grea responsabilitate. Nu l-a dezamăgit niciodată și se întreba cu oarecare teamă dacă nu cumva de data aceasta nu se va ridica la înălțimea așteptărilor sale. După ce așezară tacticos ceștile înapoi pe birou, colonelul scoase un pachet de țigări, își puse una între buze și îi oferî zâmbind pachetul prietenului său care scoase o țigară, puse pachetul pe birou, scoase o brichetă și aprinse țigara șefului și apoi pe a sa. Amândoi traseră cu nesaț câte un fum din țigările lor și se lăsară confortabil cu spatele pe spătarele scaunelor.

— Adriane, prietene, te-ai împăcat cu soția ta?

— Am încercat, era cât p-aci, dar după ce am lipsit două nopți la rând să-l prind pe criminal prin ploaia aia oribilă, care mi-a pătruns în oase, și am prins o răceală urâtă, zise el tușind, ea m-a

amenințat că s-a săturat și că vrea să divorțeze.

— Îmi pare foarte rău. Așa mi s-a întâmplat și mie în urmă cu câțiva ani. Dar până la urmă nevastă-mea s-a răzgândit și m-am pomenit cu ea înapoi în casă. Sper să aibă și povestea ta un happy end⁵.

Zicând acestea, colonelul își consultă ceasul și exclamă:

— Peste jumătate de oră trebuie să ajungem la Morgă. Hai să mergem.

După ce își striviră în scrumieră țigările pe jumătate consumate, se ridicară și ieșiră amândoi din birou îndreptându-se hotărâți spre autoturismul în care șoferul – tot un polițist – pornise motorul. Merșeră repede, fără umbrele, prin ploaia ce le biciuia fețele și le uda hainele. Pe jos erau băltoace, unele destul de mari, și apa le pătrunse în pantofi. Hărmăneanu își ridică gulerul hainei și începu să strănute și să tușească. Șoferul coborî din mașină și le deschise respectuos ușile automobilului, așteptând până se urcară pasagerii, apoi închise ambele uși și se

⁵ Un final frumos/fericit (traducere din limba engleză).

instală repede la volan. Pe drum o groază de mașini de toate mărcile și toate culorile inundau străzile și treceau în viteză în ambele sensuri. Trotuarele erau pline de oameni cu umbrele care nu se mai opreau ca de obicei în fața vitrinelor magazinelor și cafenelelor. Colonelul privea pe geam și ridică mâna dreaptă:

— Adriane, privește pe partea dreaptă pentru că imediat ce trecem de intersecția aceasta nu primul bloc, ci al doilea, vezi? și îi făcu semn cu degetul arătător spre vitrinele mari, acolo la parter este restaurantul unde vom servi amândoi cina cea de taină după ora 19:00.

— Am înregistrat locul și voi veni înainte de 7 p.m.

Gândurile lui Hărmăneanu erau îndreptate spre starea căsniciei și a dragostei lui de-o viață. Avea înclinații hedoniste chiar atunci când medita asupra plăcerilor oferite de dragostea unei femei frumoase așa cum era de fapt soția sa – marea sa dragoste. „Dar frumusețea și iubirea sunt efemere”, gândi el. Nu întotdeauna reacționa la evenimentele intime sau la cele sociale. De exemplu

câte o dată îl scoteau din meditație unele evenimente romantice ca, de pildă, identitatea iubirii și credea că nici o iubire nu e ca a lui. Contrastul între visul său de iubire și realitatea dură scotea în relief durerea provocată de antagonismul între idealurile sale și tragismul realității demobilizatoare.

Colonelul Nica îl cunoștea foarte bine și intuind încotro se îndreptau gândurile prietenului său îi spuse:

— Tot la problemele de acasă te gândești?

— Mă gândeam la discuțiile din cauza serviciului meu.

— Și eu am avut uneori tot din cauza serviciului probleme.

— Din păcate îmi dau seama că are dreptate. Seara vin târziu de la serviciu și în ultimele trei zile n-am prea dat pe acasă.

— Știu că ai avut de rezolvat un caz complicat.

— Și în plus am și răcit.

— Timpul le va rezolva pe toate.

— Chiar credeți asta?

— Îți spun din propria experiență. Ai încredere în mine. La fel vei păți și tu.